

Baluard de la reacció, no!

No es podrà dir que no haguem tingut paciència. Més aviat se'n podrà dir que hem patit de tenir-ne massa. Com a bons democràtics i liberals, hem procurat conviure amb bona concòrdia amb els elements de la Lliga Regionalista que les forces monàrquiques de Barcelona votaren per a trametre'ls al Consistori en les eleccions del 12 d'abril.

Si l'oposició ens és necessària i la fiscalització dels nostres enemics ens és indispensable, el poble no ens ha donat, però, el seu mandat a l'Ajuntament de Barcelona perquè haguessim de resignar-nos impasibles a consentir el sabotatge de l'obra municipal republicana per part d'elements que un dimicres i un altre dimicres estan demostrant —i ja fa una pila de setmanes que dura— que ni la ciutat ni la República no els mereixen cap respecte, perquè comencen per no sentir ni el respecte per a ells mateixos.

Era el 12 d'abril que aquests elements de la Lliga encara tenien un ministre al servei del rei. El 14 d'abril, quan tot el poble era al carrer i tots els regidors republicans eren en el seu lloc a defensar la República tot just nada, els regidors monàrquics de la Lliga no es veieren naturalment enlloc. Al cap de pocs dies compareguren a l'Ajuntament, excusant-se que no havien vingut abans perquè no se'ls havia convidat. Com que mai no s'havia mogut per cap ideal que no fos materialitzat, en veure que la República era un fet i que posar-s'hi d'esquena només podia perjudicar-los, varen decidir a declarar que a ells la forma de Govern els era indiferent i que estaven disposats a servir la República. Nosaltres, que estem acostumats a dir el que sentim i no podem concebre que encara hi hagi gent que vulgui passar per decent i digui una cosa per l'altra, varem acceptar com a bona aquella declaració i els varem començar a tractar amb tots els honors.

Però de seguida els elements de la Lliga Regionalista varen començar la seva obra d'obstrucció a la tasca municipal que el Consistori republicà s'empenia. Els espectacles d'histerisme donats pel regidor Segarra en diverses sessions, obstruint sense cap solta ni finalitat pràctica les tasques consistorials, amb la complaença i la satisfacció d'altres companys de minoria que semblaven persones equànimes, donaren aviat la mesura de la col·laboració que com a ciutadans representatius de Barcelona, no com a homes de partit, els regidors de la majoria i de les altres minories podien esperar d'ells.

No es pot dir que el Consistori barceloní no hagi estat excessivament tolerant. No es pot dir que no hi hagi hagut desig de convivència. No es pot dir que no s'hagin guardat per als regidors de la Lliga totes les consideracions que entre persones educades és costum de guardar-se.

Però era natural que els que havien donat paraula de col·laborar a l'obra republicana, sense sentir el que República vol dir, a cada nou dia que passava s'anessin sentint més decantats als costums i a les tàctiques del temps de la Monarquia, i a cada nova sessió s'anessin creixent, prenent per covardia nostra el que era esperit democràtic sense limitacions, ver anhel de no caure en la intolerància, educació innata dels homes republicans en el tracte social, portada encara a extrems refinats de gentileman quan es tracta d'adversaris.

Aquest esperit dels homes republicans de l'Ajuntament de Barcelona, la Lliga el va prendre per feblesa, i ara ja es pensava que podia impunement aixecar un baluard reaccionari en ple Consistori republicà barceloní. Poiser ha estat culpa nostra de no haver tractat de bell antuvi els homes que col·laboren amb el rei com es mereixen, per les responsabilitats que amb llur col·laboració a l'obra d'expoliar el poble contraguieren.

Des d'aquestes pàgines havíem donat la veu d'alerta a la minoria de la Lliga Regionalista respecte a l'actuació del regidor Segarra, que els seus mateixos companys reconeixien poc correcta i que escapava a llur control. Havíem insistit que es tractava d'un cas clínic, i ells, poc caritatius, no havien fet res per a frenar les seves inco-

herències i intemperàncies, que una sessió i una altra sessió constituïen una manca de respecte als altres 49 regidors, i a la ciutat tota, els interessos de la qual es debaten públicament al Municipi.

Es pot combatre tot, es pot argumentar tot, es pot fer obstrucció a tot—i el Reglament empara, àdhuc, deplorablement, els obstruccionistes per sistema—; però el que no es pot fer és, començant per mancar al propi respecte, mancar al dels companys de Consistori i prendre el pèl a tota la Ciutat, com fa unes quantes sessions que des dels bancs de la Lliga Regionalista es pretén.

Abans d'ahir, després que la minoria de la Lliga havia votat a favor de la Companyia dels Automòbils i contra l'interès dels ciutadans de Barcelona, l'intent de sabotatge de l'obra municipal va arribar a uns límits tan descordats, que tot el Consistori es va aixecar en pes a protestar de l'actitud incorrecta de la minoria de la Lliga i per boca del cap de la majoria, En Joan Casanoves, sorgí, en nom de la ciutat republicana, la increpació enèrgica i crua contra els sabotjadors de la tasca consistorial.

Davant la intemperància dels elements monàrquics disressats, es produí un estat passional tan roent, que tot el Consistori estava pendent de la paraula càlida de Joan Casanoves. —Sou la intemperància vivent—els digué—; heu estat l'ànima de totes les repressions de la Monarquia i el poble no toleraria la nostra convivència amb vosaltres, puix que sou els enemics de la República. Us hem tractat massa bé després de la Revolució i us penseu que encara podeu reproduir impunement la vostra obra anarquistant de quan el vostre amic el rei era el cap de l'Estat. Però nosaltres hem vingut ací a treballar per la Ciutat i no tolerarem la vostra obstrucció, perquè la República ha de construir i no té temps per perdre. A la guerra respondrem amb la guerra, perquè si no ho féssim així, el poble, que ja us ha donat abans la batalla, ens demanaria comptes, i nosaltres ací som els seus mandataris.

L'espectacle de la sessió municipal d'ahir d'ahir tingué en certs moments aires de Convenció. Fou un espectacle a l'estil dels que es donen de tant en tant en els Parlaments del món, on hi ha homes d'ideals arrapats al cor, no pas homes al servei d'interessos, o al d'ideals temerens, sostinguts només a flor de pell.

La sessió d'ahir d'ahir ha d'ésser un advertiment seriós als elements de la Lliga Regionalista. O canvien radicalment de conducta, o un dia el poble els treurà de l'Ajuntament. Així, tal com sona. El poble ja està cansat d'aguantar. Va anar molt prim que abans d'ahir la cosa no prengué proporcions insospitades per a la Lliga, que es pensa que a l'Ajuntament s'hi pot anar a fer tabola i a mofar-se de la ciutat.

El seu òrgan, i el dels altres enemics francs o solapats de la República, diran que fou un espectacle. Efectivament. Fou un espectacle imponent, magnífic, i ja era hora de donar-lo. D'espectacles com aquest, el Consistori republicà de Barcelona està disposat a donar tots els que calguin fins a arribar a fer entrar tots els que intenten obstruir l'obra administrativa municipal pel camí del treball, que és el camí pel qual el poble vol que vagin els representants que elegí. Si no hi volguessin entrar, no tindran més remei que anar-se'n.

Al Consistori, a treballar per a la Ciutat, a fiscalitzar, els regidors de la Lliga hi seran ben rebuts i ben tractats. A fer sabotatge de l'obra republicana, a instal·lar-hi un baluard de la reacció, no!

Hom ens assabenta que cert individu esten butlletins de subscripció de L'OPINIÓ i preten cobrar a l'acte el seu import. Hem de fer constar que només els cobradors de L'OPINIÓ són els únics autoritzats per a lliurar els rebuts als subscriptors. Un butlletí de subscripció no és en cap cas un rebut de cobrament.

L'Esquerra Republicana de Catalunya davant el projecte de Constitució

Discurs de Lluís Companys al Parlament de la República

(DE L'EXTRACTE OFICIAL DE LA SESSIÓ DEL DIA 5 DE SETEMBRE DE 1931)

El Sr. PRESIDENTE: Tene la paraula el Sr. Companys.

El Sr. COMPANYS: Al intervenir en este debate, obligado por la representación que inmerecidamente ostento, voy a ser brevíssimo, porque no voy a hacer el estudio del proyecto constitucional. Los discursos que se han pronunciado tratan ya de las líneas generales de la discusión y quedan por hablar representantes de otros grupos parlamentarios y otras personas que por su alta auctoridad intelectual gozan de la confianza de la República, y magnífico broche a los discursos que se han sucedido.

Además, después de esta discusión de la totalidad, tendrá que discutirse, conforme al Reglamento, la totalidad de cada uno de los títulos, que son diez, con tres turnos en pro y tres turnos en contra, o sean 60 discursos de totalidad, que por referirse a materias más concretas, pueden dar lugar a una controversia de más eficacia.

Y luego ha de venir todo el articulado con numerosísimas enmiendas, en un momento político en que las circunstancias extraordinarias del asunto fundamental que se ventila corre parejas con la necesidad de apresurarlo en la medida de lo posible.

Otro motivo también me impide el tratar de los puntos principales, por más delicados del proyecto constitucional, y es que en esta minoría, además de los elementos de la izquierda republicana de Cataluña, preponderante y directriz hay otros importantes y respetables matices de opinión que tienen una enconcordada ideología en materia política, social y religiosa. Nosotros nos reservamos, pues, para intervenir en el articulado. Yo anuncio desde ahora que lo haremos de una manera muy activa en cada uno de los puntos y de los extremos de la Constitución española, pero con aquella brevedad, con aquella concisión y con aquella concreta ex-

posición del pensamiento que son la norma de nuestra manera de discutir. Sin embargo, yo tengo que recoger algunas versiones que se han emitido aquí, no para contraponerlas ahora, sino para esclarecer desde este momento la reserva de nuestra actitud.

Días pasados, el Sr. Ayuso nos recordaba que al constituirse la Alianza Republicana, no la que ahora ha formado este importantísimo núcleo de opinión, sino la anterior, se habían concretado unas bases, en las cuales se había pactado el entronizamiento de la República federal. (El señor Ayuso: La primera de todas.) El programa federal ha servido de bandera a todo el republicanismo de abuelo; el nombre de Pi ha sido exaltado, no solamente por sus virtudes, sino por sus enseñanzas y por sus doctrinas. Pues bien: ese fervor en Cataluña continúa, y no por el simple vocablo "federal", que se proclama mucho, pero cuyas esencias se desconocen o se regatean, sino por las consecuencias y las enseñanzas que se desprenden de la interpretación jurídica y lógica de ese mismo vocablo.

Recuerdo que el Sr. Guerra del Río, al hacer uso de la palabra en nombre de la minoría radical, advertía que en muchas ocasiones no existía hoy ese aliento, ese espíritu... (El Sr. Guerra del Río: Lo advertía y lo lamentaba.) Y lo lamentaba S. S. No existía ese espíritu —decía— que daba vida a la personalidad regional jurídica. Es cierto; es exacto. Esas regiones han tenido su vida; tuvieron su jurisprudencia y su Parlamento; pero esa vida la aniquilaron largos años de historia, de un imperialismo feroz y absorbente, que no en balde han existido Lanuza y los Comuneros.

Però, en fin, la realitat és esta. Y enfrente de esta realidad y de las observaciones que formulaba el señor Franchy, los Diputados catala-

nes no vamos a refirir una batalla para imponer a las regiones un apéndice que no quieren, que no acepten y para el cual no están preparadas. Nosotros defenderemos las aspiraciones autonómicas dondequiera que se presenten, en tanto sean la expresión de la voluntad de sus componentes y garanticen la salvaguarda de los derechos individuales, naturales por mejor decir, superiores y anteriores a toda ley, que son la base de los derechos colectivos y que, además son la norma de la capacidad de los pueblos. (El Sr. Guerra del Río: De acuerdo.) Los señores Jiménez de Asúa y Sánchez Albornoz declararon la otra tarde la crisis del federalismo y también la crisis del uni-

tarismo y citaban varios ejemplos, singularmente el ejemplo de la Constitución alemana, cuyo principal autor es un eminente teorizante de la Constitución alemana que ha llevado el encanto al espíritu estudioso y profesional del señor Jiménez de Asúa, que se ha enamorado de la última moda científica cubierta con una vestidura magníficamente integral y germánica, según frase feliz de un ilustre escritor catalán.

Yo tengo que declarar aquí que el proyecto de Constitución española, en sus principios generales, merece el elogio, la alabanza de las Cortes por el espíritu humano, atrevido y generoso que lo impulsa; pero no en este aspecto. Ocurrió eso en Alemania, donde existe una civilización, una cultura, un idioma propios y únicos y donde la tesis democrática rebasa los particularismos que sólo estaban ligados a tradiciones dinásticas de los antiguos soberanos de los Estados alemanes. Pero donde existe un núcleo con una personalidad viva (personalidad política la llamaba el Sr. Sánchez Albornoz, y a esto dadle el nombre que queráis, que no vamos a refirir por un vocablo), donde existe una personalidad política, los ejemplos que ha presentado la Historia son bien diferentes. Yo creo que tal vez existe una confusión de partida respecto a la interpretación técnica y jurídica de los términos regionalismo, federalismo, autonomía, descentralización, y de las realidades de España respecto de esos términos, de la necesidad y derechos de aquéllos a los cuales estos términos corresponden en verdadera justicia distributiva.

Quando se discuta el voto particular de los señores Alomar y Xirau trataremos de ello, si es que se juzga interesante, aunque nosotros no queremos discutir doctrinas ni dogmatizar. Las aspiraciones nuestras las basamos en la voluntad, porque son profundamente democráticas, liberales y universalistas y porque entendemos que sólo el consentimiento es fuente legítima de poder.

Tampoco vamos a hablar del pasado. En la tarde de ayer, en la agradable y luminosa tarde de ayer don Fernando de los Ríos nos deleitaba con una maravillosa disertación y hablaba del genio político de Castilla, que yo admiro también profundamente, y de que España

fué la Roma del siglo XVI; y se refirió al siglo XVII. Yo recordaba "in mente" que en estas épocas, que se tienen por los historiadores y tratadistas como las épocas gloriosas de la unidad nacional, Cataluña conservaba su personalidad mediante el Consejo de Ciento y la Generalidad de Cataluña. Pero tam poco queremos hablar del pasado ni de la tradición, porque nosotros tenemos la mirada puesta en el porvenir infinito y tenemos ahora, en esta era de luz, el corazón abierto a las posibilidades gloriosas de la República española; y es que el Gobierno provisional de la República ha sido el que, mediante un decreto aparecido en la "Gaceta", en el cual alude a compromisos que precedieron al advenimiento de la República, nos da las normas para que los espíritus liberales puedan saber, que es lo que importa, cuál es la voluntad de Cataluña.

Nos dijeron: "Que voten los Diputados provinciales". "Haced ahora un plebiscito de los Ayuntamientos", y hemos hecho un plebiscito de los Ayuntamientos. "Ahora, un referéndum popular", y ha habido un "referendum" popular y el Estatuto, hecho ponencia del Gobierno, porque son hombres leales, y he de proclamarlo así, el Estatuto, Sres. Diputados, llama a las puertas del sentimiento democrático y liberal de las Cortes Constituyentes. Si ponemos pasión en discutir éste como los otros extremos de la Constitución española, si ponemos pasión, no es tan sólo por Cataluña, sino por España, entendiendo bien, por España, que necesita una nueva estructura y que bajo esta nueva estructura podrá hacer lo que yo juzgo que ha de hacer para su grandeza; levantar un ideal común que sirva de estímulo, de impulso y de bandera para que la República española se ponga a la vanguardia de la civilización universal. (Aplausos.)

EN L'ONZE DE SETEMBRE

Es difícil parlar escalentment de les dates consagrades. No pas que l'emoció s'esmoreixi a través dels anys, sinó que les paraules esdevenen fredes. No és solament el record de dos segles llargs d'esclavatge allò que pesa damunt nostre. És també la joia, incompleta encara, del recobriment de les llibertats nacionals.

La nació catalana ha estat sempre sacrificada per conflictes externs. Problemes de successió, d'invasió d'Espanya, de picabaralles casolanes i grolleres de dinasties bàrbares, de guerres civils—o mil·lor incivils—, de pura tradició intolerant de la reconquesta espanyola. Tot això ha caigut damunt

nostre com una allau. Catalunya, de fet, n'estava al marge. La nostra gent potser es feia matar per aquelles dèries estranyes, però l'ànima profunda de la pàtria era soterrada i se n'inhibia. Catalunya no era ella mateixa. S'havia deixat absorbir per un esclat de meravellosa cultura mística i estepària dels reis i els seus satèl·lits i paràsits,—satèl·lits fins quan n'eren contraris, perquè la vida tota d'aquella Espanya desapareguda es concentrava al voltant dels reis. Felip II era aquella Espanya. Catalunya no hi té res a veure. Mai no s'hi assembleja de res.

L'única cosa bona que penetrà aquella florida de cultura bàrbara,

un cop accentuada la decadència de l'esperit imperial, era la tolerància, heretada de l'antiga Corona d'Aragó. Europa i el món entraren en aquella Espanya a través de la porta catalana. Barcelona, cap i casal de la Catalunya alliberada de tots temps, era la clau d'aquesta porta.

Si Espanya esdevé mai de debò una unitat política coherent, ho deuria a Catalunya. Ella defensà, sola, tota la carcassa fictícia de la unitat que els reis volgueren fer contra el Napoleó, formida i únic. Cada nació de l'Espanya dispersa es defensà també pel seu compte. Després, Catalunya fou encara el nord rebel de les inquietuds hispàniques. Pi i Margall i Prim, amb

els carlins de la muntanya, són el segle XIX espanyol. La idea federal, la més renovadora a casa nostra, és una idea catalana dintre Espanya. Catalunya dotà la nova Espanya d'un ideal.

Catalunya ha proclamat materialment la República Espanyola. Catalunya realitza encara, doncs, en els fets, l'ideal que ha donat a Espanya, a condició, però, que els fills d'aquesta terra se sentin alliberats dintre la convivència democràtica, com a ciutadans i com a catalans.

L'onze de setembre ha d'ésser sobretot una recordació de les dissorts passades i una deu d'optimisme invencible per a la tasca que tenim. Honorem els caiguts per Catalunya segles enllà. Pensem, però, sobretot, en allò que ens cal fer per a completar del tot la llibertat catalana i republicana, per a fer madura i estable la fórmula proposada de llibertat nacional i política que l'Estatut estructura.

Enginyers espanyols en viatge d'estudi per Alemanya

Berlin, 10. — Després d'haver efectuat un viatge d'estudis per Alemanya, un grup de 24 enginyers espanyols, entre ells, dos professors de l'Escola d'Enginyers de Barcelona, ha sortit de Berlin, ahir a última hora de la tarda per tornar a Espanya.

A Berlin els enginyers espanyols han visitat diverses fàbriques, així com els establiments municipals més importants i es mostren encantats de l'excel·lent acollida que els ha estat tributada en tots els llocs que han visitat i de la forma en que s'ha conduït l'Ambaixada espanyola. — Fabra.

Estudiant en llibertat

La policia ha alliberat—per fi—l'estudiant republicà que detingué arbitràriament durant la vaga. Al cap d'una setmana, ja ha pogut!

Una verge anti militarista

NO FEU BROMES AMB ELS MIRACLES!

Madrid, 10. — "La Correspondencia Militar" publica el següent succés que li tramet el seu corresponent senyor Lostau que està assistint a les maniobres que les forces realitzen al Nord.

Diu que en passar les tropes per Ezquilog a en arribar a una font que es troba a la muntanya, per omplir d'aigua les cantimploras, un dels soldats pertanyents al batalló número 7 es permeté fer bromes amb un pagès preguntant-li si se li havia aparegut la verge i si era bonica. Després el soldat accatà la cantimplora a la font i tots pogueren veure que en lloc del raig cristallí d'agua sortia fang. El succés fou molt comentat. — Atlante.

L'Eva'u a la deriva?

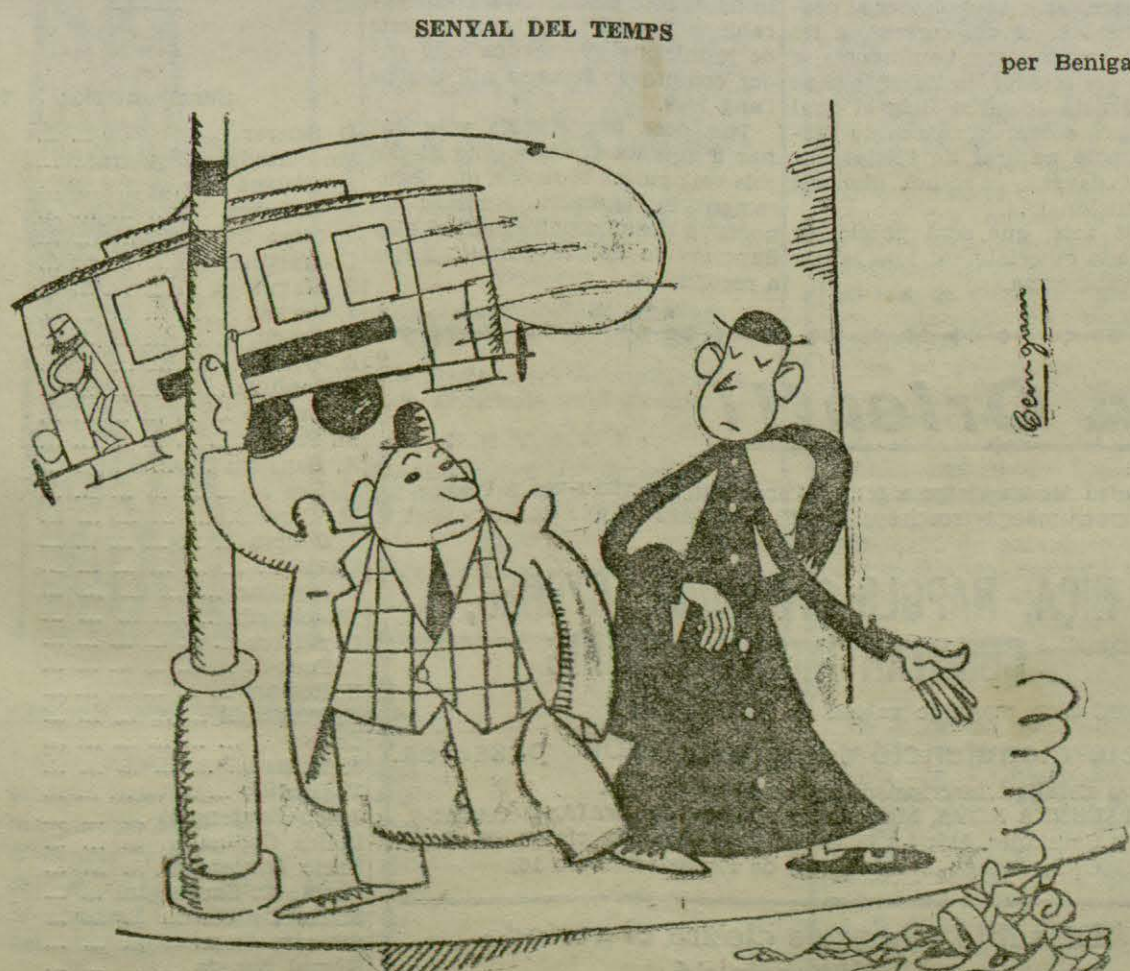
LA SORT DEL NOSTRE SOLITARI INSPIRA INQUIETUD

Madrid, 10. — Comença a inspirar inquietud la sort del professor espanyol senyor Blanco Alberich, que sortí de Barcelona per donar la volta al món en una petita embarcació. Des de maig, data en que arribà a Santa Creu de Tenerife, no s'han tingut més notícies del senyor Blanco. Hom no sap si haurà hagut de canviar de rumb o prendre terra en un lloc desert d'Àfrica.

Alguns elements es dirigiran als ministres de Marina i Estat per tal que es preocupi amb tota urgència del parador del senyor Blanco amb els medis de que pot servir-se. — Atlante.

Gandhi camí d'Europa

París, 10. — Segons la premsa francesa, Gandhi, en arribar a Suecia fou saludat per diverses comissions d'indus, que li oferiren fruites de totes menes i llet de cabra. Anuncià, per darrer, que després d'acabada la conferència de la Taula Rodona, es proposa efectuar un viatge a Roma. — Fabra.

—Ja veurà, quan fracassin les armes de la fe, cal posar la fe en les armes.